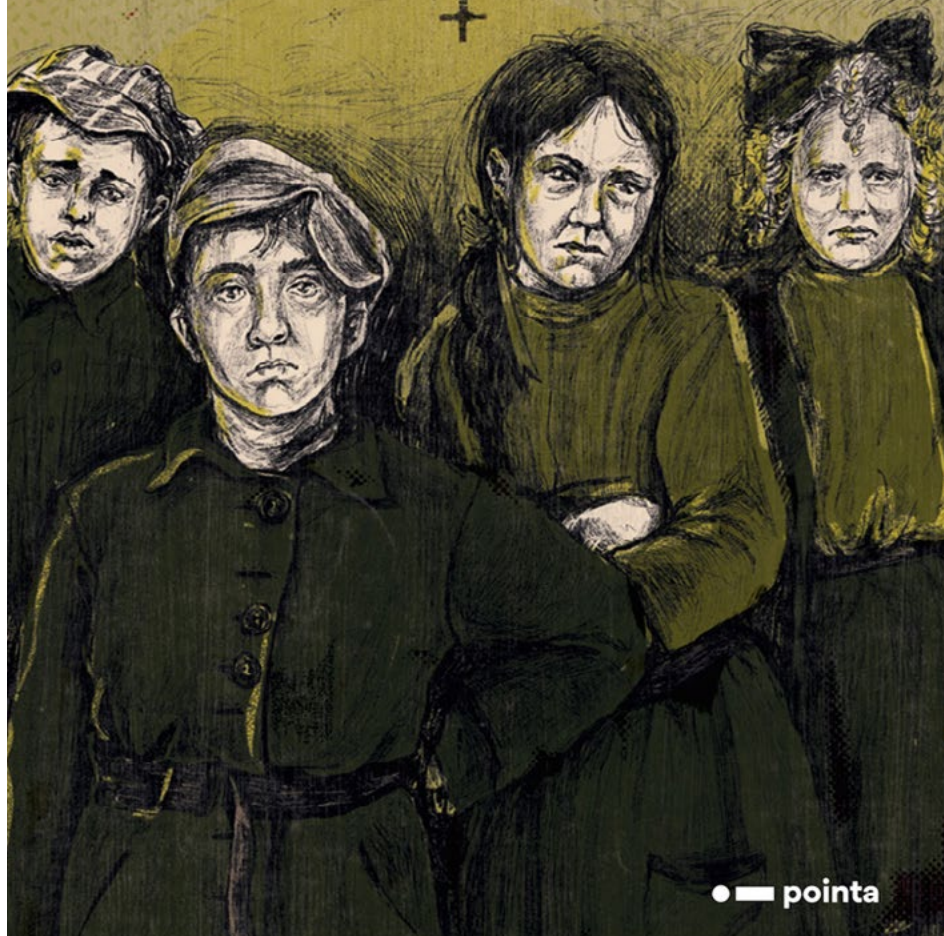

SEZNAM ZAPOMENUTÝCH DĚTÍ

PATRIK MADLE

Seznam zapomenutých dětí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Patrik Madle
Seznam zapomenutých dětí – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tu černou plechovou schránku našli dělníci, kteří prováděli generální opravu na kostele svatého Jana Křtitele. Byla to první velká oprava po druhé světové válce. Trámy byly shnilé, malby vybledlé, lavice rozvrzané. Novotou zářil pouze krucifix v hlavní lodi, celý pozlacený, pročež nepodléhal zubu času. Dělníci nejdřív nevěděli, co drží v ruce. Rozkopali podlahu i části zdí, aby zavedli novou elektřinu. A právě v jednom místě, kde se zeď sbíhala s další stěnou a tvořila tak prostor pro barokní kazatelnu a sakristii, zela dutina, pečlivě zakrytá nahozenou maltou, navršenými kameny a nabílená vápnem. Kopáč, který místo objevil, si původně myslel, že se prokopal až ven, ale to vůbec ne. Jednalo se o starý průduch, jenž odváděl vlhkost, aby kostel nepodléhal plísním.

Zprvu se domníval, že jde jen o kus trámu, který se prokopnutím zřítí. Když však dělníci ze sutin vytahovali cosi železného, bylo už jasné, že se o žádný trám nejedná. Jednalo se o černou plechovou schránku s malým rezavým zámkem. Bylo zřejmé, že nepůjde jen o obyčejnou skříňku. Jeden z dělníků ji vzal do rukou a začal s ní třást, ale nebylo nic slyšet.

„Tam žádný zlato nebude,“ oznámil jasně svým kolegům. Další si vzal schránku taky do ruky a zkoušel se podívat dovnitř přes úzkou štrbinu u pantů.

„Dej si bacha, aby ti to nebouchlo do ksichtu, třeba je to z války,“ řekl s křivým úsměvem další člen partičky.

„Nic, ale prázdný to nebude, možná nějaký lejstra. Šéfe, je to vaše.“

„Tak to jsem celej bez sebe, hlavně už vstaňte a dělejte něco,

jinak to nestihneme,“ dodal šéf a vzal si skříňku k sobě. Po skončení směny měl v plánu zastavit se na místním obecním úřadě, který byl také zadavatelem stavby, aby tam schránku někomu předal. Nechtěl si vzít odpovědnost na sebe, pokud by se jednalo o něco cenného, co by vyžadovalo ohlašovací povinnost. Natolik svým lidem nevěřil, že by ho nenahlásili.

Barokní kostel se nacházel skoro v centru obce, nikdy však nebyl v centru dění. Pocházel z roku 1762 a vždy plnil spíše praktickou úlohu – svatby, křtiny, pohřby. Odpovídala tomu i jeho velikost. Nebyl nijak rozsáhlý ani historicky zajímavý, ale přesto byl symbolem obce. Postaven na tom nejvyšším kopci, aby tak dohlížel na všechny místní obyvatele ve špatných i dobrých dobách. Poslední léta mu ale moc nepřála. Obec měla jiné priority a její rozpočet nebyl nikdy nijak zvlášť veliký. Až letos se konečně našly peníze alespoň na nutné opravy. Lidé si už začali stěžovat, že jim kostel padá na jejich hroby. Byl tedy nejvyšší čas začít s pracemi.

Když zapískaly brzdy u dodávky, jež odvážela dělníky z kostela do jejich domovů, seděl starosta právě ve své kanceláři v obecním úřadě. V budově už v tuto hodinu nikdo jiný nebyl, starosta ale musel připravit plány hospodaření pro komisi před velkým auditem. Byl to starší pán, vždy pečlivý a dochvilný. Na obecním úřadě pracoval celý život. Začínal jako sekretář a později se několikrát stal zástupcem starosty. Těch starostů se tam vystříдалo více. Nyní, posledních deset let, tuto funkci zastává on. Šéf směny vyskočil z dodávky, v podpaždí měl černou skříňku a pomalu otvíral všechny dveře, aby se dostal až k jeho kanceláři. Budova

úřadu byla postavena začátkem minulého století a měla sloužit nejenom jako úřad, ale zároveň jako pošta. Ta v budově skutečně měla už několik desetiletí svou pobočku. Před několika lety však došlo k jejímu zrušení a vše se centralizovalo, místní pošťák tak každé ráno čeká na zásilky z poštovního vozu, který přijíždí do obce z centrální pošty.

Šéf dělníků se ocitl přede dveřmi hlavní kanceláře, zaklepal a vstoupil. Položil schránku na stůl starosty, který se tvářil zaneprázdněně a prohraboval se papíry.

Starosta zvedl hlavu, sejmul brýle a zeptal se: „Co to je?“

„To bysme taky rádi věděli. Našli jsme to dneska při výkopech v kostele. Je to plechová schránka s malým zámkem. Dvnitř jsme se radši nedívali a nevím, jestli byste se tam měl dívat vy. Co když je to nějaká munice z války? Možná byste měl zavolat policii.“

„Není to na municí nějaké malé? Každopádně, teď nemám čas to řešit. Nechte mi to támhle u okna, zítra se na to podívám s kolegy.“

„Radši si dejte pozor, nikdy nevíte.“ Šéf směny přesunul černou schránku k oknu a při odchodu se ještě jednou podíval na starostu, který stále něco pročítal v papírech.

Druhý den starosta na všechno zapomněl. Byl vytížený přípravou rozpočtu a už od rána měl schůze s kolegy ve své kanceláři.

„Co je to tady na okně?“ zeptal se ekonom.

„Vidíš, tohle mi včera přinesli dělníci z kostela. Našli to tam někde, když okopávali podlahu a zdi.“

„Takže skříňka plná brilantů a zlata po kněžích. To už ten rozpočet ani řešit nemusíme. Můžeme si rovnou objednat výstavbu metra,“ vtipkoval ekonom. K tomu se přidala asistentka Lila. Měla pět let po škole a tohle bylo jedno z jejích prvních zaměstnání. Byla docela ráda, že může načerpávat zkušenosti. Skoro třicetileté drobné ženě kolegové pro její kaštanové vlasy a jméno Lila někdy přezdívali kaštanová lilie. Většinu času věnovala své práci na úřadě. Přátel v malé obci moc neměla, spíše známých, a díky zaměstnání znala skoro každého. „Pojďme to otevřít,“ navrhla zvědavě.

„Ale co když je to bomba z války? Budu vás mít na svědomí,“ váhal starosta.

Ekonom vzal mezitím schránku do ruky a trochu s ní zatřásl. Hrdě reprezentoval svou pozici, typického člověka z kanceláře, který rozumí více číslům než lidem. Šlo o hodně vysokého muže středního věku, jenž vždy nosil košili se zelenou vestou a manšestrové sako. Často nepromluvil celý den, ale práci odváděl vynikající. „To nebude bomba, ta by se tam ani nevešla. Šustí to jako papíry a je to dost lehký. Zlato ani diamanty tam taky nebudou. S klidem bych to vypáčil.“

„Pro mě, za mě, nemám na vás čas,“ dodal starosta.

Ekonom vzal nůž na dopisy, asistentka Lila k němu přistoupila blíž a pozorovala, co bude následovat. Začal cloumat se zámkem ze strany na stranu. Starosta mezitím vypisoval tabulky pro komisi a nijak si nevšímal dění okolo plechové skříňky.

„A je to!“ zakřičel vítězoslavně ekonom. Otevřel schránku. Všude kolem popadalo plno rzi. Malý zámek se rozpadl na dvě

části. Ekonom položil schránku na stůl a vyndal z ní několik přehnutých, zažloutlých listů. Většina z nich byla nečitelná. Jediný zachovalý nesl nápis *Seznam zapomenutých dětí*.

„To je zvláštní dokument. Jak to myslíš? Kdo a kde je zapomeněl?“

„Ukaž.“ Starosta to také překvapilo. List obsahoval seznam čtyř jmen s daty narození a ještě dalšími daty, sloupec však, na rozdíl od toho s daty narození, nenesl žádný název. Dokument byl datován k 6. 10. 1917. Do období první světové války, které nebylo pro obec nijak příznivé. Stála totiž v centru několika hlavních tepen, přes něž proudily armády spojeneckých vojsk i nepřátelé. Obec tehdy byla několikrát vydrancována a mnoho obyvatel ji raději, po všech hrůzách, co tu prožili, opustilo. Někteří se sem už nikdy nevrátili.

Starosta si vzal dokument do ruky a začal číst nahlas. „Jana Falke, datum narození 2. března 1909 – 2. května 1917, Josef Roth, datum narození 15. února 1908 – 5. května 1917, Jan Paulus, datum narození 23. srpna 1907 – 6. května 1917 a Birgit Klein, datum narození 14. prosince 1909 – 6. května 1917.“

„To jsou přece jména lidí z obce,“ řekl překvapeně starosta.

„To rozhodně. Jana je přece dcerou Falkeových, co žijí pod koloniálem,“ pravila Lila.

„A Josef Roth chodí do školy s mým synem. Známe jejich rodiče,“ dodal ekonom.

Postupně tak zjistili, že jména souhlasí se jmény několika dnešních dětí, které v obci žijí.

„To je ale fakt zvláštní, protože ten dokument vypadá, že je starší minimálně sto let,“ nechápal ekonom.

„A co když to jsou příbuzní těch rodin. Jména se přece předávají z generace na generaci. Prostě shoda náhod,“ navrhla Lila.

„Můžeme se snad podívat do matriky, tam to zjistíme hned,“ prohlásil starosta. Onen dokument ho natolik překvapil, že začal hned sahat po štaflích a rozevírat je, aby dosáhl na knihy v horní části knihovny, která lemovala celou místnost, v níž starosta a jeho zaměstnanci pracovali. Vytáhl matriční knihu a podal ji z výšky Lile, která ji položila na stůl. „Tak a teď mi postupně diktujte ta jména, podíváme se na ně.“

Lila se naklonila k tajemnému papíru. „Jana Falke.“

„F, f, f, tady to je. Falke Marie, Falke Aneta a tady Jana. Datum narození 2. března 2009.“

„To ale nesouhlasí. Měl by tam být ještě nějaký záznam s tou její příbuznou.“

„Žádná Jana už tu není. Pojdme zkusit najít někoho dalšího,“ rozhodl starosta.

„Josef Roth, narozen 15. února 1908.“

„U Rothových je jediný Josef a ten se narodil 15. února 2008.“

„To je dost zvláštní, jména odpovídají, data narození taky, jen ten rok zásadně nepasuje. Podívejme se ještě na někoho.“

„Tak ta Birgit Klein,“ řekla Lila.

„Kleinovi jsou zde, celý rod a Birgit taky, a tentokrát dokonce dvě.“

„To bude její matka a pak dcera. Bydlí vedle nás a obě jsou Birgit,“ oznámil ekonom.

„Asi ano, ročník 1980 a druhá ročník 2009,“ dodal starosta.

„A den?“

„14. prosince.“

Lila se znepokojeně podívala na ekonoma. „Den zase souhlasí, jen rok narození je jiný. Podívejme se i na to poslední dítě, ale u všech to zřejmě bude stejné. Je to hodně zvláštní. Co s tím budeme dělat?“

„Co já vím, nemá to žádnou historickou hodnotu, vlastně to vůbec nedává žádný smysl a o žádných zemřelých dětech taky nic nevím. Necháme to být,“ pravil jasně starosta, kterému se zdála celá věc více než podivná, nechtěl se však pouštět do pátrání a zjišťovat, kdo takový papír se jmény vytvořil a proč.

Lila z toho všeho neměla dobrý pocit a nemyslela si, že by bylo dobré celou věc uzavírat. „Možná bych se mohla stavit za Falkeovými. Znáám je dobře a třeba mi poskytnou nějaký historický kontext.“

„Moc bych to neotevíral. Ať ještě nevzbudíme mezi lidmi paniku,“ strachoval se starosta.

„Proč bysme měli vzbudit paniku?“ nechápal ekonom.

„Když najdete v kostele sto let starý seznam dětí, které žijou nyní, pak paniku vzbudíte raz dva. Navíc nevíme, co znamenají ty další datумы, co když je to datum úmrtí, docela by se to nabízelo,“ prohlásil rázně starosta.

„Vždyť nikdo neřekl, že se jedná o mrtvé děti, jsou jen zapomenuté.“

Lila si myslela své a nález chtěla projednat i s rodinou Falkeových, které tak dobře znala. Hned po práci se k nim vydala, aby jim vše sdělila. Obec nebyla nikterak veliká, a tak jí cesta nezabrala více než pět minut. Měli velký dvougenerační dům se

dvěma vchody, jeden pro rodiče Marin Falke a druhý pro mladé Falkeovi. Jejich zahrada byla vždy plná různých skluzavek, nafukovacích míčů a pískovišť. Kdo nebyl místní, mohl by si myslet, že prochází kolem mateřské školky. Rodiče měli dvě děti a věnovali jim všechny svůj volný čas. Marin Falke byla navíc vystudovanou učitelkou a k dětem měla hodně blízko. Nyní byla stále na mateřské, jinak učila výtvarnou výchovu a dějepis na základní škole v hlavním městě. Otec Jany Falke pracoval jako lesník, jakých bylo v obci hodně. Kamkoliv se člověk podíval, stál jeden dub za druhým, někde se střídali s borovicí, jinde se smrskem. Listnaté lesy ale v této krajině historicky převládaly.

Lila otevřela železnou branku zelené barvy a po chodníku ušla asi ještě deset metrů, než stanula před dřevěnými vchodovými dveřmi s matným sklem uprostřed. Když zazvonila, viděla v tom skle několik odrazů, jako by se za ním někdo hýbal. Marin Falke otevřela dveře. „Co se děje, Lilo?“ spustila, jako by tušila, že se něco stalo.

„Ahoj Marin, pustíš mě dál?“

„Jen pojd', dlouho jsme se neviděly. Snad nám neneseš žádné špatné zprávy. Poplatky za popelnice i za psa máme zaplacené a daň z baráku se platí až koncem května.“

Lila zatím přeběhla k Falkeovým do obývacího pokoje.

„Co si dáš?“

„Čaj?“

„Tak vydrž, hned to bude.“

Lila zatím mlčela a usadila se v místnosti, která více než obývací připomínala dětský pokoj.